

hr. Villy Søvndal en dagsorden, som han beder os om at tage alvorligt, og den går lige præcis ud på det modsatte. En gennemførelse af hr. Villy Søvndals og SF's dagsorden ville jo simpelt hen betyde milliardudskrivninger enten i kommunerne eller i amterne eller på statsskatten, eller o.k., man kunne vælge at gå ud og låne pengene oven i de 700 mia. kr., som staten allerede skylder væk.

I mit parti, Det Radikale Venstre, har vi forkyndt det mådehold, som hr. Villy Søvndal også nævnte, og det har vi gjort siden 1982. Det bliver man ikke populær på, men vi har den opfattelse, at vi ikke helmer – som det hedder på jysk – før slutmålet er nået, og det hedder: Nedbringelse af statens gæld skal i hvert fald påbegyndes, og balancen i økonomien skal holdes, og målet er, at i starten af 1997, altså om 1½ år, skulle man kunne begynde nedbringelsen af statsgælden.

Til sidst vil jeg gerne sige én ting – det er også rettet specielt til SF, som, synes jeg, bragte en meget rigtig ting ind i debatten, som man ikke direkte kan læse af dagsordenen – og det handler om problematikken på hele ældreområdet.

Det er fuldstændig rigtigt, at den samlede befolkning bliver ældre og ældre, at vi mangler ældreboliger, og at vi også mangler folk til at passe dem ude i kommunerne. Uagtet at vi har en arbejdsløshed, der nu går ned under 300.000, så mangler vi i hvert fald i den kommune, jeg kommer fra, hjemmehjælpere, men jeg ved også andre, hvor det nærmest er umuligt at få en hjemmehjælper, hvilket godt kan undre. Men det, jeg vil sige specielt vedrørende bygning af ældreboliger, som der er et behov for, er, at det selvfølgelig skal løses, men det skal stadig væk langsigtet kunne indpasses i økonomien. Det samme gælder børnepasningen.

Vores udmelding her i dag er altså, at balancen skal holdes, og jeg vil godt sige, at vi hverken kan stemme for SF's dagsorden, ej heller for Fremskridtspartiets.

Frank Aaen (EL):

Jeg skal gøre det relativt kort. Der er jo desværre ikke meget, der tyder på, at det er i dag, vi får åbnet op for en løsning af de problemer, der er ude i landets kommuner.

Jeg vil bare komme med nogle enkelte bemærkninger. Når der gang på gang fortælles om, hvor godt det går ude i kommunerne, hvor fine forhold de har, fremgang osv., så tror jeg måske nok, at man en gang imellem skulle spørge de kommunalt ansatte, om de synes, det går

godt. Om de synes, at deres liv er blevet nemmere de sidste 5-10 år. Om de ikke føler – og sådan er det jo – at deres arbejdstempo er sat drastisk i vejret. Det er jo sådan, at samtidig med at vi har masser af arbejdsløse, der gerne vil hjælpe dem med at udføre noget arbejde, så har de måttet opleve, at de er blevet færre om at udføre de opgaver, der er. Og vi ved, at hvis vi laver en opstilling og ser på, hvordan det er gået med antallet af arbejdstimer i forhold til de opgaver, der nu ligger i kommunerne, så er antallet af arbejdstimer i kommunerne faldet. Det synes jeg er et stort problem, som også vil vise sig at vende frygtelig tilbage i forhold til sundhedssystemet, når vi får den øgede nedslidning, der også pågår.

Jeg vil også sige, at når man taler om, at kommunerne har så og så stor en andel af den offentlige sektor, at de fylder så og så meget i vores samfund, og at det er enestående flot, jamen så skal man tage det med et gran salt, for hvis man kigger på kommunernes andel af samfundskagen, andelen af vores bruttonationalprodukt, så beslægtet kommunerne i dag en mindre del af det samlede samfundsprodukt, end de gjorde for 5-10 år siden. Dengang var kommunernes andel ca. 22-23 pct. af BNP, i dag er kommunernes andel et sted mellem 19 og 20 pct. af BNP – for bare at sætte det, vi taler om, lidt i relief, så det er altså ikke sådan noget med, at kommunerne som en del af vores samfund er vokset dramatisk.

Jeg har et par kommentarer til finansministerens oplæg. Der blev ligesom lagt op til, at det nu skal være alvor med sanktioner, og jeg vil godt klart sige, at Enhedslisten er imod sanktioner. Vores opfattelse er, at vi skulle gå den anden vej: At kommunerne frit må have lov til at fastsætte skatteprocenten, som de mener, det i deres kommune er forsvarligt og nødvendigt, og så må de stå til regnskab over for borgerne i den kommune, der har valgt dem. Sådan er vores holdning til det. Det er ikke noget, finansministeren skal bestemme, og det er ikke noget, der skal ordnes ved, at man vrider armen rundt på det kommunale selvstyre.

Der er i dag blevet langset meget over bordet om det nationaløkonomiske, og vi ved jo, at finansministeren sædvanligvis ved de her aftaler med kommunerne bringer andre spørgsmål på bane. Der har i tidligere tilfælde været diskussioner med kommunerne, således også i forbindelse med de her aftaler om reformer på forskellige områder, hvor man f.eks. gav henstillin-